

Parvati v. Ram Chand (M. M. Punchhi, J.)

ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਪੋਸਟਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਲਾਸ II) ਅਧੀਨ ਪੋਸਟ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ *ਸਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਨੁਪਾਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਸਨ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। . ਬੈਂਚ ਨੇ ਵਾਈ.ਵੀ. *ਰੰਗਈਆ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(6) ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਐਮ.ਐਮ.ਪੰਛੀ ਜੇ.

ਪਾਰਵਤੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

%
ਬਨਾਮ

ਰਾਮ ਚੰਦ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1985 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 352 .

4 ਸਤੰਬਰ 1985

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1908)- ਸੈਕਸ਼ਨ 60, ਆਰਡਰ 33 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 3— ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ — ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ—ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਮਿਲੇ। ਪਤੀ ਤੋਂ ਲਾਈਟ- ਉਸ ਨੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ - ਪਤੀ ਨੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ - ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ - ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ - ਪਤਨੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ - ਕੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1,000 ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਾਸਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਨੀ

ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਣ ਜਾਂ ਦੇਸਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਤੋਂ ਵਾਝੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ. ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 60 ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਪਹਿਲੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 400 ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦਾ 2/3 ਹਿੱਸਾ, ਕਨੂੰਨ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਰੁ. ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ 400 ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਦਬਾਅ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (ia) ਜੋ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਨਖਾਹ ਦੇ 1/3rd ਨੂੰ ਕਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 1/3rd ਤਨਖਾਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਫਰਮਾਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਕਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੰਦਭਾਗੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਅਪੀਲ. (ਪਰਾ ੩)।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ, ਵਧੀਕ ਜਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 23 ਜਨਵਰੀ, 1985 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਧਾਰਾ 115 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਆਰਡਰ 44 ਨਿਯਮ 1 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਰਵਤੀ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਰਵੀ ਕਾਂਤ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਰ.ਐਸ.ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ। -

* .

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਵਿਨੋਦ ਕਟਾਰੀਆ ,

ਨਿਰਣਾ

ਐੱਮ. ਐੱਮ. ਪੁੰਡੀ, ਜੇ. (ਓਰਲ)।

(1) ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ (M.M. Purichhi) ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(2) ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪਾਰਵਤੀ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 33 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪਾਰਵਤੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 44 ਰੂਲਜ਼ 1 ਅਤੇ 3 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ^ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਤੀ-ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰਿਆਇਤ ਲੈਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ:

“ਕੀ ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਆਰ. ' .

ਪਤੀ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। 5 ਅਗਸਤ, 1983 ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 3,500, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। 500 ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰੁਪਏ। 3,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ। 150 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ FAO ਨੰਬਰ 65-M ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪੈਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਲਿਟੀਗੇਸ਼ਨ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। 1981 ਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਤੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1983 ਤੋਂ 20 ਸਤੰਬਰ, 1984 ਤੱਕ 150 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। 3,500 ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਪਤਨੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ, 'ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। 700 ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਣ 'ਤੇ 400 ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ 17 ਜਨਵਰੀ, 1985 ਨੂੰ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ 2,500 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 2,500 ਲਗਭਗ 1 | 17 ਜਨਵਰੀ 1985 ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ (ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਰਹੀ ਸੀ)। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸੀ। 3,500 ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਪੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ 700 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਰਸੀਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਦੋ ਵਾਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਣ ਲਈ, ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ, ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। 100 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ, 2,500 ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗੱਜੇ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰਜ਼ਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ। 3,500 ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਕਮ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖੋਜ ਦੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਵਿਕਣਯੋਗ ਸੀ ਜਾਂ ਸੀ। ਘਰ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਡ ਆਫ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤੇ 'ਤੇ, ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਇਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਜਬ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਆਰਡਰ 33 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ

ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ

I.L.R. Punjab and Haryana

(1986)1

Parvati v. Ram Chand (M. M. Punchhi, J.)

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1,000 ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ (ਐਨ) ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਾਸਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ; ਇਸ ਨੂੰ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਣਾ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 60 ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਪਹਿਲੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਐਕਸਟੈਂਟ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 400 ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ 2/3 ਹਿੱਸੇ, ਕਨੂੰਨ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਰੁ. ਤਨਖਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ 400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (ia) ਜੋ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਨਖਾਹ ਦੇ 1/3rd ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ 1/3rd ਤਨਖਾਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਨਾ ਖਰਚੇ ਗਏ, ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਪੀਲ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ।

(4) ਵਿਦਿਆਲੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੀਵਿਊਟ ਦਾ ਐਮਆਈਕੈਮਟੋਨ ਮੈਰਿਟ ਟ੍ਰਿਸ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਮਿਲੇ ਹਨ। 700 ਫੀਸ ਲਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ।

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ। 100. ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੇਲ ਕਿਰਾਏ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ। 2,500 ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡ ਜੱਜ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਪਤਨੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸਮੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਮੈਨਟੇਨੈਂਸ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ

ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਵਰਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਕੋਈ ਲਗਜ਼ਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਮਹਿੰਗਾ ਵੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਣੀ ਪਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਐੱਲ

(5) ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡੀਐਸ ਤਿਵਾਤੀਆ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਕੰਗ ਜੇ.ਜੇ.

ਐਚ ਐਲ ਧਵਨ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਵੇਅਰਹਾਊਸਿੰਗ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1984 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 1930.

ਸਤੰਬਰ 11, 1985।

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਵੇਅਰਹਾਊਸਿੰਗ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਸਟਾਫ਼ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ 1960:- ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 12 ਪ੍ਰਾਵਿਜੋ-ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸੇਵਾਕਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ-ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ-ਕੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਦਾ ਆਮ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਪੋਰੇਟ -ਅਜਿਹਾ ਆਰਡਰ — ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ